

Zorlu Dönemeçler 1 B3 13 17

— conı · 08 Şubat 2013

13. GERİ DÖNME KORKUSU

Okul yeniden başlamıştı. Artık, beşinci yani, son sınıfa gidiyorduk. Arkadaşlarla buluşmak, beni sevindirmişti. Dersler, benim için, fazla sorun değildi. Çünkü, kendime güveniyordum. Dersi daha anlatılırken, öğrenme prensibini elde etmiştim.

Geçen sene, gönül maceram, karşılık bulamamış, fıyaskoyla sona ermişti. Artık, kendimi, sevilmecek kadar çirkin buluyordum. Kocaman bir burunla, belki de öyleydim. Ümmühan'la, Çiğdem'in, devamlı ,benimle, alay edip, dalga geçmelerinin sebebi belliydi. Onlar da bilhassa Ümmühan'da haklıydı, Kim bilir, etraflarında, ne kadar yakışıklı çocuklar vardı. Bana niye baksınlardı ki! Ama, gönül bu! Çocuk gönlü de olsa, bir yerlere kaymak istiyordu.

Ümmühanı çok beğeniyordum, asıl sevdiğim, benimle ilgilenmesini istediğim O idi. Ama Onu, daha ulaşılmaz görüyordum. O kadar güzel ve mağrurdu ki! Kim bilir, kaç delikanlı, Ona aşık. Benim gibi, bir çirkinle, bir çulsuzla neden ilgilen sindi ki !

Geçen yaz, Değirmen Derede, gezmek, deniz derken, Çiğdemle aramızda bir yakınlaşma olmuştu. Sanki, benimle, eskisi kadar alay etmiyor, evde cam silerken bile bana yardım ediyordu. Bir duygusallıktır başlamıştı.

Bir gece , bir münakaşa sesiyle uyandım. Dayım ile yengemin sesleriydi bu. Salon yatak odalarına yakındı ve ben yer yatağında, orada yatıyordum. Sesler açıkça duyuluyordu. Dayım; - Bu böyle olmayacak ! Yusuf'u köye gönderelim, diyor ve ısrar ediyordu. Yengem de aynı yanıtı tekrarlıyordu:

-Bey! Onlar daha çocuk, Bu geçici bir şey, biraz bekleyelim, devam ederse, bir çaresine bakarız, biraz sabredelim!.

Durumu kavramıştım, Demek, Onlar da işin farkına varmışlardı. Anlaşılan, Dayım bana çok kızmıştı. Belki de eve aldığına pişman olup, üzülmüştü. Bense, Onu kızdırmak ve üzmek, hiç, ama hiç istemezdim. Bu sebeple, kendimi toplamam, çeki- düzen vermem, duygularımı bir tarafa atmam gerektiği kararına varmıştım. O sabahtan itibaren, araya mesafe koymaya başlayacaktım. Nitekim, öyle de yaptım, ama , karşımdaki, bu çekingenliğimi pek anlamamış, yanlış yorumlayarak, çok geçmeden, tekrar alay eder tavırlarına başlamıştı.

14. PİYANİST KOMŞU KIZI

Dayımların üst tarafında, iki katlı bir ev vardı. Bu evin alt katında ise, üç kızı olan bir aile oturuyordu. Bizim kızlar, Onlarla çok iyi arkadaşlıklar, Onların büyüğü hariç, bizimkilerle, bir araya gelince, gırgır, şamata vakit geçiriyorlardı. En büyük kız, diğerlerinden farklıydı. Davranışlarında, daha vakur, daha ciddiye. Hanım efendiye. Bizimkiler de Ona abla diye hitap ediyorlardı. 18-20 yaşlarında ve konservatuar talebesiydi Bana da ilk gördüğümden beri iyi ve nazik davranıyordu. Erkanla, Çiğdem benimle alay edip, gülüşüklerinde, hiç tasvip etmez, bazen Onları ayıplar, Bunu da yüzlerine söylerdi. Merhametli, herkese karşı insancıldı. Bu defa da

gönlüm Ona doğru meyil etmişti. Alafranga müziği pek sevmediğim halde, Onun çaldıkları hoşuma gidiyordu. Bazen piyano çalarken, ben de , bahçede çalışıyorsam, durur Onu dinledim, Ama , biliyordum ki, benimkisi, bir hayaldi ve bu hayalimden, Onun hiç mi, hiç haberi yoktu.

15. BOLU DEPREMİ

1944 yılını ocak ayıydı. Sabaha karşı, bir yer sarsıntısı ile uyanmıştık. Evin duvarları öyle kalındı ki, bir kaç siva çatlağı ile felaketi atlatmıştık. Ama, Bolu ve civarından kötü haberler gelmeye başlamıştı. Oralarda, ölüm ve hasar olduğu söyleniyordu.

Aradan, bir kaç gün geçmişti, Okul dönüşü, Dayım da arkamdan eve girmiş, ve bana dönerek:

-Yusuf! Eve geliyordum, bir kaç kişinin konuşmalarına kulak misafiri oldum. Güdül ve civarında da zelzeleden, hasar gören yerler varmış. Seni köye gönderip, kendi gözünle, neler olup, bittiğini görmeni istiyorum. 100 lira yol parası vereceğim, trene atla, hemen yola koyul , dedi. Bu haber ve Dayımın kararlı hali, bende endişe yaramıştı. Fazla vakit kaybetmeden, istasyona yollandım, 20,30 da kalkan eksprese bilet aldım. Yol boyunca da acaba köyde neler oldu? Şeklindeki endişem devam etmişti. Sabahleyin, Ankara'da, istasyondan, otobüs garına ulaştığımda, benim gibi, köye gitmek isteyen insanlarla karşılaştım. Otobüsle Ayaş'a kadar gidince, orada da köyden, çadır ve yardım malzemesi almaya gelenlerle karşılaştık. Onlar, köyün durumunu anlatınca , üzüntüden kahrolduk. Çadır ve yiyecek malzemelerini katırlara yükleyerek, kimi zaman hayvan sırtında kimi zaman yaya, kar, çamur, sel suları ile boğuşarak, gece yarısı köye ulaşmıştık. Doğruca annelere indim. Annem ve kardeşim celâl ile hasret giderdikten sonra, yorgunluktan, hemen yatmak mecburiyetinde kaldım. Gecenin karanlığında göremediğim yerleri, sabahın ışığında, harap olmuş görünce, çok üzüldüm. Bizim, eski ev, tamamen çökmüştü. Çok sevdiğim, ikiz eniştem, Şükriye ablam ve beş çocuğu, hayatlarını kaybetmiş, damdaki hayvanlarının tümü telef olmuştu. Ebemle, benim kaldığım odada ise, yalnızca, Muhittin kurtulmuştu. Nerelerde dolaştığı belli olmayan Muhittin, O kış köye gelip, bizim eski evde kalmaya karar vermişti. Zelzele sırasında, Çatıdan düşen bir mertek, Omun üstünde koruyucu olmuş, hayatını kurtarmıştı. Tanrı, Onun ecelini henüz geciktirmişti. Ebemin, eceliyle de olsa ölmüş olması, beni derinden yaralamıştı. Bu sebeplerle, göz yaşlarımı tutamamıştım.

Kardeşim Celâl büyümüş , annem biraz daha zayıflamıştı. Nadire nin bir oğlu olmuş, ismini, Mehmet koymuşlardı. Onun çocuğunu da görmek kısmet olmuştu. Keza, Yusuf Ağanın da , yabancıdan, bir oğlu olmuştu. Muhittin de , bir kıza aşık olmuş, bu yüzden, köyden ayrılamamıştı. Üstelik, sevgilisine hediye almak bahanesiyle, benden 35 lira tırtıklamıştı. Her şeye rağmen, hayat devam ediyordu. Köyde üç gün kalarak, geri dönmüştüm.

Dayım ve yengem, getirdiğim kötü habere çok üzülmüşlerdi. Acele olarak köye hareket ettiğim için, okuldan da izin alamamıştım. Döndüğümde, hem, öğretmenimiz, hem de arkadaşlarım beni merak ettiklerini söylemişlerdi. Durumu anlatınca, Onlar da çok üzülmüşler, beni teselli etmeye çalışmışlardı.

İkinci karneyi almıştık. Derslerimin üçü iyi, diğerleri pek iyi idi. Karneyi, ilk önce yengeme gösterdim. Notları görünce:

- Sana yeni bir pantolon dikeceğim, Dayına da söyleriz, bir ayakkabı aldirtiriz, dedi. Gerçekten

dediğini de yaptı. 23 nisan, çocuk bayramı şenliklerine, bu yeni kıyafetlerle gitmiştim. Ama, diğer çocuklar gibi merasim için değil, seyirci olarak.

Zaman ilerledikçe, kan kardeşim kadirle, geleceği düşünmeye başlamıştık. O da benim gibi, fakir bir aileden geliyordu. Konuşa, konuşa askerî orta okula gitmeye karar verdik. İkimiz de subay olmak istiyorduk. Hevesimiz bu yöndeydi. Resmi elbiseleriyle, subayları gördükçe, onlara gıpta ile bakarak," işte, bunlar gibi olmak istiyoruz" demeye başlamıştık. Bu konuyu, bir ara, Dayıma da açmıştım:

-İyi düşünmüşsünüz, hele okul bitsin, ondan sonra düşünürüz, demişti.

16. BİR HASTALIK (kızamık)

Mayısın ilk haftasıydı. Cumartesi ve Pazar günü, vücudum da bir kırgınlık, başımda da bir ağrı hissetmiştim. Biraz da öksürüğüm vardı. Buna rağmen, Pazartesi günü okula gittim. İkinci derste, arkadaşlardan biri"—Yusuf ağabey! Senin yüzünde, boynunda kırmızı, kırmızı sivilceler var" deyince, Diğer arkadaşlar bana, dönüp, dönüp bakmaya başladılar, Bu durum, öğretmenin dikkatini çekti ve O' da beni şöyle bir tetkik ettikten sonra:

-Eve git, istirahat et. Bir doktora göstermeyi de ihmal etme, diyerek, beni eve gönderdi. Önce dayıma uğradım, Beni bir memurla, belediyenin doktoruna gönderdi. Doktor şöyle bakar bakmaz,

-kızamık olmuşsun, istirahat edeceksin, üşütmeyeceksin, sulu şeyler yiyip, içeceksin, tavsiyesinde bulundu.

Artık, yataktaydım. Hararetim ve ateşim yüksekti. Yengem, sık, sık ıhlamur kaynatıp içiriyordu, ama gözümün önünde, hep Kızık yaylasındaki buz gibi sular canlanıyordu.

Bu arada, Dayım yine, ilk torununun özlemini duymuş, Erdem vasıtasıyla getirtmişti. Olacağı önüne geçilmiyordu. Küçük torunu Gülcan'a benden kızamık bulaşmıştı. Herkes üzüntü içindeydi. Annesine ne denecekti, Nasıl haber verilecekti.? Neyse ki, küçük olduğu için, hastalığın seyri, benim kadar ağır olmamış, benden daha çabuk iyileşmişti. Tabii bunda, Ona gösterilen ihtimamın da dahli vardı.

İmtihanlara, 10-15 gün kalmıştı. Yatakta bile çalışmayı sürdürüyordum. Bir an önce, okula dönmek istiyordum. Ama , rapor almadan, okula dönemeyeceğimi anlatmışlardı. Neticede, doktordan rapor alarak okluma kavuşmuştum. On iki gün süren imtihanlar neticesinde, bütün derslerden, pek iyi alarak, okulu bitirmiş, sevinçle beraber, biraz da gurur duymuştum

17.ASKERİ OKUL HAYALİ

Artık, askerî okula müracaat sırası gelmişti. Dayımla askerlik şube reisine gitmiş, istenilen evrakları hazırlamaya koyulmuştuk. Bunlardan en önemlisi sağlık raporu idi. Askerlik şubesi, kan kardeşim Kadiri ve beni Haydarpaşa askerî hastanesine sevk etmişti. Oraya gitmeden önce, yengemin çok yakın arkadaşı olan Lütfi'ye teyze, Baş tabibe hitaben bir mektup vermişti. Baş tabip, doktor olan rahmetli eşinin talebesiydi. Kocasını da aynı hasta ede baş tabiplik yapmıştı. Sevgili paşasını, hasret ve rahmetle anıyordu.

Temmuz ayında, sıcak bir gündü. Trenden iner inmez, Kadirle beraber, dayımın dul olan kız kardeşinin yani Hatice halamın , Kurbağalı Dere kenarındaki evini arayıp bulmuş ve kendisine geliş sebebimizi anlatmıştık.

Ertesi günü, halamla birlikte, hastaneye gitmiş, doğruca baş tabibe çıkararak Lutfiye teyzenin mektubunu vermiştik. Paşa , mektubu okuduktan sonra, " bir engel çıkarsa bana gelin" demişti. Gerçekten de Kadir için değil ama, benim için ilk engel çıkmıştı. Beni muayene eden kulak-burun- boğaz doktoru:

"Oğlum , sen bu kulakla asker olmazsın" diyerek, kulağımda işitme zorluğu olduğunu belirtmişti. Üzülmekle birlikte, soluğu paşanın odasında aldım ve durumu anlattım. Baş hekim, ilgili doktora telefon ederek, kulağımın yıkanmasını ve tekrar muayene edilmemi, emretti ve beni aynı doktora gönderdi. Bu defa sonuç olumluydu. Ancak, raporların hazırlanması zaman alacaktı ve " iki gün sonra gelin " denmişti.

Cumartesi- pazara rastlayan bu iki dünlük süreyi Yasemin ablamlar da geçirmek bana daha cazip gelmişti, halama Onun adresini vermesini, oraya gitmek istediğimizi söyledim. Tramvayla, Üsküdar'a gittik, oradan da boğaz vapuruna bindik. Bu boğaza vapurla ilk seyahatimdi. Vapur zikzak yaparak boğazın her iki tarafını da görmemize imkan veriyordu. Büyük bir zevkle seyrediyordum. Sağlı, sollu, o güzel yalıları ve yemyeşil yamaçları sanki beynime kazıyordum. Bir buçuk saat süren bir yolculuktan sonra vapurdan inmiş ve sorarak evin adresini bulmuştuk. Ev koca bir konak görünümündeydi. Ablam beni ve arkadaşım karşısında görünce çok şaşırıldı. Ona, kısaca durumu anlatınca da :

-İnşallah, ikiniz de subay olursunuz, bunu yürekten temenni ediyorum, dedi. Kocası da Yedek subay olarak, ikinci defa göreve çağırılmış, halen Trakya'da bulunmaktaymış. Yasemin ablam, iki günlük misafirlüğümüz sırasında Kadir ve bana sanki itibarlı birer misafirmişiz gibi davranmış, çekingenliğimizi üzerimizden atmamızı sağlamıştı, bu sebeple her ikimiz de oradan ve Ondan memnun olarak ayrılmıştık ..